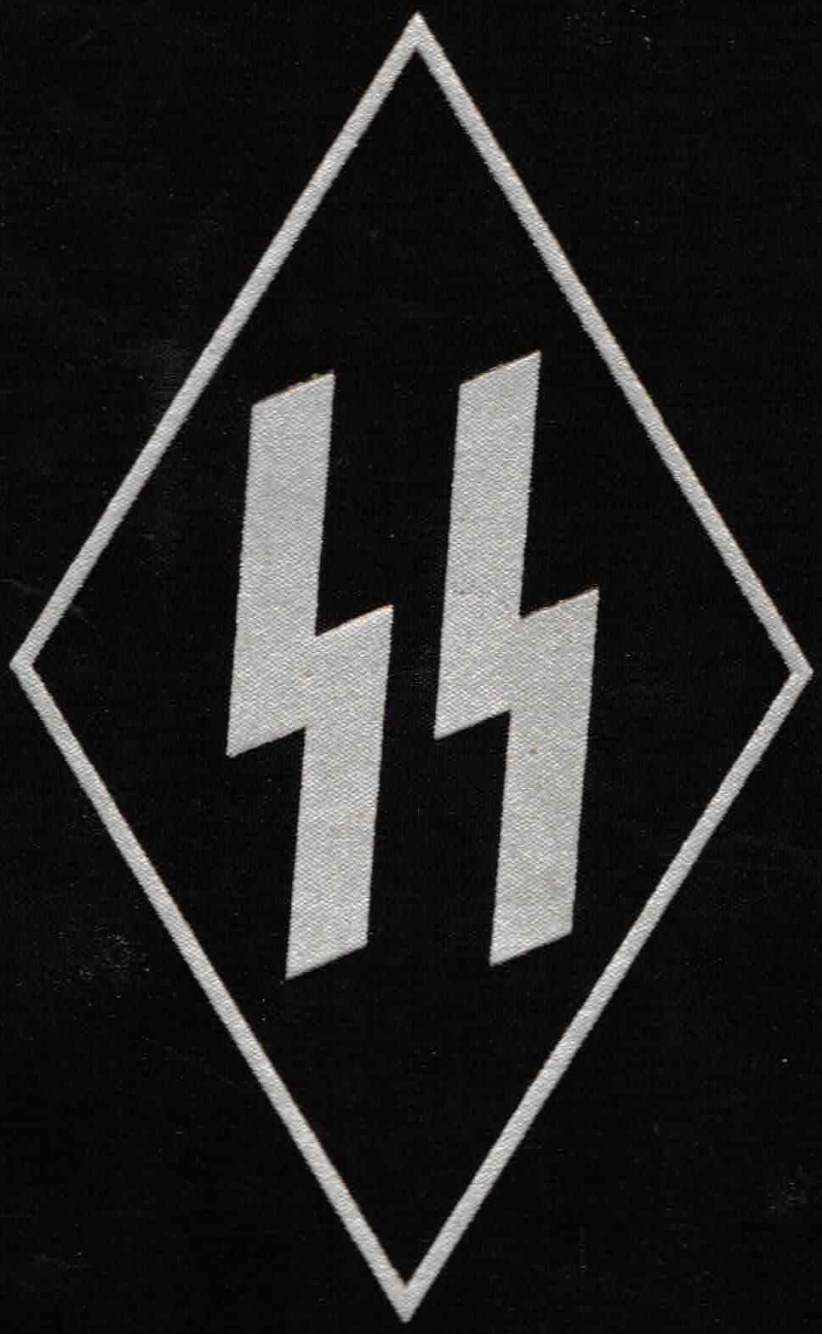

Vormingsbladen

INHOUD

1942

		Pag.
No. 1:	Mijn Kamp	1
	Onze weg	3
	Het Rijk	6
	Godsvertrouwen	9
	Hoe een soldaat den oorlog verpaste	13
	Ik had een kameraad	
	Teekening van Boer Leffef	16
	De Bronstijd	20
	Ik zeg ja	22
	Het Russische Christendom	23
	Draden die ons lot bepalen	25
	De ᛋᛋ is een orde	31
	Ons bloedoffer	32
No. 2:	Mijn Kamp	33
	Een Levenswet der ᛋᛋ	35
	Het Jodenvraagstuk	39
	ᛋᛋ-Vrijwilligers	40
	Bij de Germanen van den Bronstijd	42
	Wil je de dochter — Kijk naar de moeder	44
	Het Rijk	
	Het Rijk en de Oost-Kolonisatie	47
	Helmke von Hemmingstedt	50
	De Wikingen in Rusland	57
	Ons bloedoffer	64
No. 3:	Mijn Kamp	65
	Ons bloed	67
	Het Jodenvraagstuk	68
	Het Rijk	
	Divide et impera	73
	De bron des levens	79
	Het rasvraagstuk en de kerken	82
	De Wikingen in Rusland	83
	Helmke von Hemminstedt (vervolg)	89
	Beleven wordt tot onverzettelijken wil	95
	Ons bloedoffer	96
No. 4:	Niets wat groot is	97
	Mijn Kamp	98
	De keten van ijzeren consequenties	100
	Zijn stem	104
	Bekenntnis zum Führer	105
	Het Rijk	106
	Houston Stewart Chamberlain aan Hitler	110
	Houston Stewart Chamberlain over Adolf Hitler	112
	Der Führer und das Kind	113

Pag.

Heilig Profaan
De Zoon 114
Heeroom 119
Het beslissende oogenblik 123
Wie gaat er mee? 124
Onze leus 127
Ons bloedoffer 128

No. 5: Mijn Kamp 129
Over de heiligheid van het eigendom 131
Uitspraken van Joden 135
Bij den verjaardag van den Leider der N.S.B. 136
Het Rijk 137
Het Jodendom 144
Trek naar Oostland 149
Roepstem van het Rijk — Echo van het Volk 153
Ons bloedoffer 160

No. 6: Trek naar Oostland II 161
Heilig — Onrein 167
Het Rijk 168
Heroverde ruimte 168
Nederland tot Adolf Hitler 177
Helmke von Hemmingstedt (vervolg) 178
Het Jodendom 187
Waarom Sibbe-onderzoek 189
Ons bloedoffer 192

No. 7: Mijn Kamp 193
Het Communisme 195
De zege van den Generaal-veldmaarschalk 203
Het Rijk 206
Trek naar Oostland III 209
Langemarck-Studium 215
Helmke von Hemmingstedt (vervolg) 217
Ons bloedoffer 224

No. 8: Wanneer de bovenlaag 225
Verlovings- en Huwelijkorder 226
Verlovings- en Huwelijkorder en onze vrouwen 228
Mendel 232
Ons Geloof 240
De „Funker" 241
Trek naar Oostland IV 243
Helmke von Hemmingstedt (vervolg) 247
Ons bloedoffer 256

Pag.

No. 9: Ons Rijk 257
De groei van onze Nederlandsche taal 261
Kapitein Reche houdt een preek 268
Trek naar Oostland V 273
Helmke von Hemmingstedt (vervolg) 279
Ons bloedoffer 287

No. 10: Gemeenschappelijk bloed 289
Wiking 290
Ons Rijk 292
Helmke von Hemmingstedt (vervolg) 298
De Führer 305
De eeuwige wet van het bloed 306
De order 310
Trek naar Oostland VI (slot) 314
9 November 1923 319
Ons bloedoffer 320

No. 11: Ons Rijk 321
De Führer 329
Grenzen van Europa 330
Germaansche-ᛋᛋ 337
De kunst van het bronsgieten 338
Boer en bankier 340
Trouw 345
Helmke von Hemmingstedt 347
Ons bloedoffer 352

No. 12: Die zwak is 353
Kameraden! 354
Zij die voor ons in 't Oosten staan 356
Wiking 361
Onze vrouwen 363
Ons Rijk 364
Winterwende 368
ᛋᛋ-Gemeenschap 369
Het kind in de gouden wieg 372
De Führer 374
Bij de afbeeldingen 377
Nu is Winterwende 378
Het jaar is weer vergangen 379
Hooge nacht der klare sterren 380
Nieuw geboren licht der zonne 381
De lichtende zon zal weer schijnen 382
En jagen den winter weg 383
Ons bloedoffer 384

TREK NAAR OOSTLAND II

Germanendom wil zeggen staatsorde, wil zeggen de beheersching der krijgskunst. Deze beide uit het wezen en het karakter van den Germaan en diens heldhaftige levenshouding voortkomende eigenschappen, waren het in het bijzonder, welke den Zweedschen Waregen gezag verleenden over de menschen uit het Oostgebied en over dat gebied zelf. Hoezeer de Slaven zich bogen voor de kracht der Zweden, hoezeer zij hun machtig scheppend vermogen erkenden, blijkt reeds alleen hieruit, dat de naam van den lateren staat afgeleid is van het woord, waarmede deze eerste Zweden dit land plachten aan te duiden. Het is daarbij van geen belang en verandert niets aan het historische feit, of het begrip „Rus" nu is afgeleid van den naam van den eersten heerscher, Rurik, dan wel „de blonden" of „de roeiers" beteekent. Het staat vast, dat de Germaansche heeren aan de Oostruimte haar naam gaven. Rurik, ontsproten aan het geslacht der Ynglingen, kwam omstreeks het jaar 860 naar het Oosten. De geschiedenis, juist de reeds genoemde „Kroniek van Nestor" vermeldt, dat vóór hem twee Waragen, Askold en Dyr, naar het Ladogameer en den aan de oevers daarvan reeds vroeger gestichten Aldeigjuborg getrokken waren, dat zij beiden reeds getracht hadden de in dit gebied gevestigde Slaven, wellicht tot beneden aan het Ilmenmeer en Nowgorod toe, aan zich te onderwerpen; maar de hooge schattingen in huiden en pelzen, welke zij den Kriwitzen hadden opgelegd, hadden aanleiding gegeven tot een opstand, tijdens welken Askold en Dyr zich op den Aldeigjuborg moesten terugtrekken. Het schijnt echter, dat deze eerste voorboden van den stormvloed der Waragen den Slaven toch in zooverre ontzag hadden ingeboezemd, dat hun stamhoofden een boodschap tot het geslacht der Ynglingen hadden gericht met het verzoek, hun een vorst te zenden, opdat het land eindelijk rust en orde zou vinden. Het kan natuurlijk ook zoo zijn, dat Rurik met een sterkere troepenmacht dan Askold en Dyr, naar den Aldeigjuborg getrokken was, uitsluitend gedreven door zijn Noormannengeest, die hier een gebied meende ontdekt te hebben, dat met behulp van krachten uit het vaderland veroverd kon worden. Nestor, de eerste geschiedschrijver van Rusland, waarschijnlijk iemand van Slavisch bloed, heeft wellicht de oorspronkelijke beweegredenen van den trek der Waragen niet vermogen te doorzien en zoodoende naar een historische verklaring gezocht.

Hoe dit ook zij, de Zweedsche Waragen hebben licht gebracht in het duister waarin de Oostruimte gehuld lag, zij zijn de geschiedenis van het Oosten begonnen te schrijven.

De stichting van den Russischen staat is in zijn grootheid een der geweldigste heldenliederen van Germaansche menschen. Krijgslieden van ongewonen moed, heerschersnaturen van weergaloos formaat, waarvan de Saga's steeds weer spreken, waren het, die in deze eeuwen zich vanuit Noorwegen, Denemarken en Zweden naar het Oosten opmaakten. In het Noorden van Europa leefde in den enkeling meer vormende scheppingskracht dan in het Oosten in geheele stammen. De wijze van oorlog voeren, het vermogen om ook na afloop van den strijd de legerscharen in een hecht stamverband bijeen te houden, politieke inzichten en opvattingen, welke wij op heden als besef voor geopolitieke noodzakelijkheden zouden kenschetsen, waren de voornaamste eigenschappen van Rurik, den Waraag en van zijn tegelijk met hem naar Aldeigjuborg gekomen neef Helgi. Toen hij zich van den burcht aan het Ladogameer op weg begaf naar het Ilmenmeer, naar Nowgorod, vergezelden hem ook zijn broers Sinjeus en Truvor. Zij deelden de heerschappij over het door hen veroverde gebied onder elkander: Rurik vestigde zijn residentie in Nowgorod-Holmgard, Sinjeus in Bjeloser aan de Zwarte Zee en Truvor in Isborsk aan het Peipusmeer. In deze eerste jaren schijnen de Ynglingen nog in zekeren zin van hun Zweedsche vaderland afhankelijk te zijn geweest; maar de residenties der drie vorsten waren met vooruitzienden blik zoo gekozen, dat met de meren als uitgangspunt, iedere mogelijkheid was geschapen, over de rivieren welke daardoorheen stroomden of erin uitmondden, het wijde land binnen te dringen. De blik van Rurik schijnt daarbij ontegenzeggelijk reeds tijdens de eerste jaren van zijn heerschappij op het Zuiden, dus op de eindelooze ruimte van het Oostgebied gericht te zijn geweest.

De Noormannen bezaten naast hun krijgsmansdeugden nog een andere, zij waren steeds goede koopvaarders; overigens heeft zich deze eigenschap in later eeuwen bij de Engelschen en Nederlanders op schier eenzijdige wijze uiterst sterk ontwikkeld. Zoo waren er, toen Rurik en zijn broers naar Oostland trokken, hoogst waarschijnlijk reeds tal van Waragen uit Gotland, Ulland en Södermanland in het Slavische gebied gevestigd, te weten als kooplieden, die de wegen naar het Noorden, dus naar hun vaderland beheerschten, alsmede die naar het Zuiden, waar aan de Zwarte Zee de overoude handelswegen

van het Morgenland naar het Avondland, van China en Perzië naar Konstantinopel, Athene en Rome liepen. Dat Rurik zich met deze Zweedsche koopvaarders onmiddellijk in verbinding stelde, mag wel als zeker worden aangenomen; wellicht waren zij het ook, die in de Zweden de gedachte aan een bezetting van het Oostgebied wakker riepen. Zij kenden het gebied bij de groote stroomen, zij waren vertrouwd met de wegen en de stammen, zij wisten van alle mogelijkheden welke in dit onmetelijke land scholen. Zoo ontwaakte wellicht reeds spoedig in Rurik een bepaald voornemen in dit opzicht, dat hij echter niet tot uitvoering mocht brengen: de doorbraak door de eindelooze ruimte van het Oosten, door wouden, steppen en woestijnen, langs den breeden boog van den Wolga naar het Zuiden, naar de overoude karavaanwegen.

In hoeverre bij Rurik dit plan reeds vaste vormen had aangenomen, hoe ver hij vooruitzag — niemand weet het. Maar wij, wier kameraden sinds maanden, voorzien van moderne wapens, gereedschappen en transportmiddelen, de eindelooze ruimte van het Oosten binnendrongen, menschen der twintigste eeuw, innerlijk vrije heerennaturen — wij kunnen beseffen, wat het voor den Germaan der negende eeuw beteekende, aan welken innerlijken drang zij gehoor moesten geven, van welk heldhaftig vertrouwen zij bezield waren, toen zij vanuit Zwedens kusten zich met hun drakenschepen opmaakten, om onvervaard zich in het onbekende te storten en het zijn wil op te leggen.

Van een saga, een heldenlied te spreken lijkt niet op zijn plaats: saga's vertellen van het leven der Noormannen, hun dagelijksch leven met zijn tallooze kleine en groote bijzonderheden; heldenzangen zijn de liederen waarin de koene daden van afzonderlijke Germaansche menschen bezongen worden, wier innerlijk slechts één drang kende: den strijd, het op de proef stellen zijner mannelijkheid in dien strijd, welke daardoor tot geloofsbelijdenis, ja, tot bewijs van zijn bestaan werd.

Wat de Waragen gedurende die eeuwen en eeuwen in het Oosten tot stand brachten is vanzelfsprekend het resultaat zoowel van de kleine, ongetelde dingen van het dagelijksch leven, als van de overweldigende persoonlijke groote daden der heldhaftige strijders. Het kwam tot stand onder den dwang eener uit het bloed van het Noorden voortspruitende politieke scheppingskracht.

De eerste jaren werden besteed aan de versteviging van het

verkregen Slavische gebied. De Waragen zaten op vier plaatsen: in Aldeigjuborg, in Holmgard, Bjeloser en Isborsk. Dit waren vier machtscentra, van welke Holmgard-Nowgorod een overheerschende positie ging innemen op het oogenblik, dat in Isborsk en Bjeloser de broers van Rurik stierven. Uit de kroniek van Nestor valt niet op te maken, of de beide Ynglingen in den strijd vielen dan wel na een ziekbed overleden. Alles bij elkaar genomen, het feit, dat naar alle waarschijnlijkheid de Waragen zich voortdurend genoopt zagen voor het bestaan van hun Rijk op de bres te staan, vooral met het oog op de afzonderlijke stamhoofden, die zich met de heerschappij der Germanen niet konden verzoenen, mogen wij veronderstellen, dat Sinjeus en Truvor, die het verst van de allereerste invalspoort Aldeigjuborg verwijderd waren, misschien slechts van een klein gevolg vergezeld, het slachtoffer werden van opstanden der inheemsche Slaven.

Het antwoord van Rurik liet niet op zich wachten, zijn tegenzet was een krachtig getuigenis van de onweerstaanbare macht, welke den Germaanschen mensch kenmerkt, die zich van zijn sterkte ten volle bewust is. Hij stelde, onder aanwending van gepaste middelen, te Isborsk en Bjeloser, evenals in andere plaatsen, Jarls uit zijn naaste omgeving tot stadhouder aan. Ten einde het contact met de veelal ver afgelegen residenties der Jarls in stand te houden, is hij vermoedelijk ook toen reeds begonnen aan de uitbreiding en verbetering van het wegennet; krijgslieden zullen langs de verschillende wegen op bepaalden afstand van elkaar gelegen wachtposten betrokken hebben en zoo de verbinding met de stadhouders verzekerd hebben. Zoo nam Rurik het destijds reeds geweldige gebied in zijn geheel in handen, waarbij zijn neef Helgi hem als raadgever ter zijde schijnt te hebben gestaan.

Terwijl binnen het Rijksgebied rust en orde waren hersteld en het leven langs zekere banen werd geleid, wierpen de beide Jarls Askold en Dyr zich tot tegenspelers van Rurik op. Gelijk reeds vermeld, waren zij het eerst het Oostgebied binnengedrongen, maar moesten na de komst van Rurik zich voor diens heerschappij buigen; dit was hun waarschijnlijk niet naar den zin, en ten slotte trachtten zij de Zweedsche manschappen tegen den heerscher op te zetten. Toen een vruchtbare samenwerking niet langer mogelijk bleek, verlieten beiden Holmgard, ten einde, naar het verhaal gaat, aan het groote hof Miklagard, dat is Konstantinopel, bij den Griekschen tsaar dienst te nemen. In later eeuwen bestond de lijfwacht der

Oost-Romeinsche keizers uit Zweden, maar reeds in die dagen trokken talrijke scharen krijgslieden door de Russische gebieden naar Konstantinopel, om in de imperiale oorlogen van het Oost-Romeinsche rijk roem en rijkdom te behalen. Askold en Dyr wilden nu op de wijze der Wikingen eveneens naar de stad aan den Bosporus trekken; het viel hun, die slechts krijgslieden wenschten te zijn, waarschijnlijk moeilijk de geweldige kolonisatieplannen van Rurik te begrijpen. Rurik had reeds tal van deze trekkende krijgslieden in zijn Rijk weten vast te houden en dezen Zweden een nieuwe levenstaak getoond. Nu echter liet hij, waar de rust in zijn Rijk hem van hooger waarde toescheen dan de kracht van twee menschen, Askold en Dyr vertrekken. Deze begaven zich echter niet naar Konstantinopel, maar bleven in Känugard-Kiew, de plaats aan den Dnjepr, steken en begonnen hier een tweede Waragenrijk te stichten. Daardoor versperden zij het Rijk van Holmgard den toegang naar de Zwarte Zee en dwongen Rurik te pogen aan dezen toestand definitief een einde te maken. Rurik had, nadat hij den geweldigen driehoek tusschen Isborsk, Holmgard en Bjeloser tot een min of meer hecht staatkundig geheel had gemaakt, den weg naar het Zuiden reeds betreden. Smolensk was het volgende doel van zijn tocht, waarbij hij een langdurigen strijd moest voeren met de Drawlenen, die steeds weer aanvallen op die stad richtten. Wellicht is het ook daaraan toe te schrijven, dat hij zijn oorspronkelijk plan om over den Wolga het Zuiden te bereiken, heeft laten varen.

Gedurende zeventien jaar heerschte Rurik over dit oergebied van wouden, meren, moerassen en rivieren, een gebied dat nog tot op onze dagen zijn schrikbewind handhaafde en destijds ook den strijd der Waragen tot een volksch treurspel maakte. Wanneer Rurik tijdens zijn schier twintigjarig bewind er niet in slaagde verder door te dringen dan tot Smolensk, dan heeft hij in deze jaren talloos vele op zichzelf staande kleinigheden, schier alledaagsche moeilijkheden overwonnen — in een worsteling, waarbij slechts een in eigen diepste wezen sterke en krachtige natuur de overwinning kon behalen. Reeds de winter, die in het Noorden van Rusland vroeg invalt en laat eindigt, veroorzaakte enorme moeilijkheden, ofschoon de aan den Zweedschen winter gewende Waragen er beter tegen bestand waren dan de Slaven, die immers naar alle waarschijnlijkheid de sneeuwschoenen en de schaatsen uit het Noorden nog niet kenden en behalve met de jacht op pelsdieren, zich tijdens de lange wintermaanden wel niet met andere

werkzaamheden zullen hebben bezig gehouden. Daar kwam nog bij, dat de inheemsche Slaven de Noormannen waarschijnlijk steeds in aantal blev enovertreffen, dat de volkplantingen zeer ver uiteen lagen, maar niettemin toch op de een of andere wijze beschermd moesten worden, zoolang niet de inheemsche stamhoofden zich volledig aan het nieuwe heerschersgeslacht hadden onderworpen. Aan de grenzen stonden volkeren, die aan het natuurlijke en noodgedwongen opdringen der Germanen verbitterden weerstand boden. Steeds weer moest men zich door ondoordringbare bosschen een weg banen, bosschen waarin wolven en wilde buffels en zeker ook nog beren huisden; daar waren de huiveringwekkende geheimen der natuur, waar vreemde goden en booze geesten hun woon hadden.

Mannen met harden, onbuigzamen wil moesten het zijn, die in dit gebied hun recht op heerschappij wisten te bevechten. Weliswaar stroomden, door Rurik geroepen, steeds weer nieuwe scharen krijgslieden deze, door hem in het licht der historie gestelde ruimte binnen, maar vele mannen kwamen om het leven, vielen in de zware gevechten voor het bestaan van het Rijk, gingen ten onder in de duistere eindeloosheid der bosschen.

In zeventien jaar tijds had Rurik met de grootste inspanning een deur geopend, had hij een blik mogen slaan in de ruimte, die zich tot in het oneindige uitstrekte — maar deze te doorbreken was hem niet vergund. En toch moest, wilde het Rijk, dat hij gesticht had, blijven leven en bestaan, de weg naar het Zuiden, naar de Zwarte Zee, naar de overoude karavaanwegen gevonden worden — in deze eerste eeuwen van het bestaan van het Russische Rijk was de drang naar de open zee van even dwingende principieele beteekenis voor de plannen der Waragen, als hij dit als geopolitische noodzakelijkheid voor het tsarisme en ook voor het bolsjewisme bleek te zijn.

Toen Rurik in 879 stierf en de regeering van het Rijk in handen legde van zijn neef Helgi, dien hij tevens belastte met de opvoeding van zijn nog slechts enkele jaren tellenden zoon, had hij met het doorzettingsvermogen en den harden wil van den Germaanschen mensch een gebied uit de schaduwen der vroegste geschiedenis in het leven der kontinentale volkeren betrokken, dat anders stellig eerst eenige eeuwen later zijn intrede in de geschiedenis zou hebben gedaan.

(Wordt vervolgd)

KURT HERWARTH BALL F. C. G.

HEILIG ONREIN

De geslachtelijke voortplanting wordt bij dieren en bij den mensch ingeleid door de paring.

De houding van den mensch tegenover deze natuurlijke handeling is zeer uiteenloopend en wij kunnen wel zeggen, dat zij een toetssteen is bij de beoordeeling van een kultuur.

Bij de Arische Indiërs, deze Noordrasmenschen, die ver naar het Oosten waren doorgedrongen, lezen wij in hun heilige geschriften, dat de man tot de vrouw, vóór de omarming, spreekt: „Ik ben de hemel en gij zijt de aarde"; en dan wordt al het volgende **als heilige handeling** door wijdingsspreuken begeleid (Brhadaranyaka Upanisad VI, 4). Zoo ook bij de geboorte en het eerste zogen van het kind. De moeder is als de godin die het kind stilt, en in wezen is dit alles een heilig gebeuren en de afschaduwing van de heilige verbintenis van Hemel en Aarde. Zooals hemel en aarde verlicht worden door het kosmische licht der zon, zoo het huis door het heilig haardvuur.

Daartegenover staat de voorstelling van het ras, dat ook op het Jodendom zijn stempel drukte, en dat alles wat met de voortplanting samenhangt niet als „heilige handeling", maar als **onrein** beschouwt.

In het officieele boek dat de heksenprocessen behandelt en regelt, wordt zeer veel en zeer uitvoerig gesproken over het geslachtelijk verkeer van den duivel met vrouwen en mannen. In dit werk, de „Hexenhammer", lezen wij, dat de zonde der heksen zóó groot is, dat zij de zonde der gevallen engelen nog overtreft. De vraag rijst dan, waarom God zoo groote macht aan den duivel en aan de heksen laat, om zulk groot kwaad te doen en dan heet het, dat God aan de zwarte kunst, voorzoover deze met de paring samenhangt, meer macht toestaat dan met betrekking tot andere menschelijke handelingen, ten eerste wegens de afschuwelijkheid van déze handeling en ten tweede, omdat door deze handeling de erfzonde wordt verbreid.

Wat den een heilig is, is den ander niet alleen profaan, maar zelfs zóó afschuwwekkend, dat God in deze handeling het kwaad het meest de teugels viert. Heel duidelijk is het argument wel niet, maar het geheel spreekt toch een duidelijke taal.

J. C. N.

Het Rijk

Rijk en rijksidee en den ontwikkelingsgang van Europa

IV

De strijd tusschen keizer en paus, welke in het midden der 13e eeuw met de nederlaag van den keizer geëindigd was, bracht groote veranderingen in de ordening van Europa. Tot dusver was het Duitsche keizerschap een instelling geweest, die zich binnen en buiten de grenzen van het Rijk liet gelden. Hieraan was nu een einde gekomen. Binnen de grenzen van het Rijk ontwikkelden zich de territoriale staten en buiten de grenzen kwam het tot de vorming van den nationalen staat. De oude ordening, die nog steeds een universeel karakter had behouden, hield daarmede op te bestaan. Voor den paus als heerscher over de kerk van Rome beteekende dit een verzwakking van zijn positie.

In de verdere ontwikkeling van de ordening van Europa heeft de geopolitieke positie der verschillende landen een voorname rol gespeeld. Tot in de 12e eeuw was het Rijngebied de zône geweest, waar zich het handelsverkeer in hoofdzaak afspeelde. Hier lag dan ook oorspronkelijk het zwaartepunt van het Rijk. Gaandeweg waren er belangrijke veranderingen ingetreden. Zuid-Duitschland en het Oostzeegebied waren handelsgebieden van beteekenis geworden. Daar Brugge nog steeds het voorname handelscentrum was, kreeg de Rijn-Maas-Schelde-delta een groote beteekenis als doorvoergebied tusschen Oostzeelanden en Brugge. Wanneer men alles samenvat, dan bespeurt men, dat Zuid-Duitschland de geopolitieke pool is geworden van het Rijk, terwijl de Noord- en Noordwestrand van het Rijk geopolitiek een groote rol spelen. In politiek opzicht strookte daarmede de ontwikkeling van het Rijk niet. Wel was Zuid-Duitschland het kerngebied geworden, maar de Noord- en Noordwestrand waren in een los verband tot het

Rijk komen te staan. Beide gebieden begonnen een zelfstandige ontwikkeling te doorloopen. Aan den Noordrand ontstond de Hanze, een verbond van steden met Lübeck en Hamburg als zwaartepunt. Zij was gegrond op de belangengemeenschap van de kooplieden en miste als zoodanig het gevoel voor het behoud van de Rijksidee. Tot een staatvorming heeft de Hanze het niet gebracht. Een politieke macht vormde zij alleen, wanneer het gold de gemeenschappelijke belangen van de kooplieden te verdedigen. Aan den noordwestrand, in het Rijn-Maas-Schelde gebied had men verschillende territoriale staatjes, die tot in de 13e eeuw weinig te beteekenen hadden gehad. De ontwikkeling van het economisch leven bracht echter mede, dat er zich in dit deltagebied krachten begonnen te vormen, die er naar streefden om van de geopolitieke ruimte een politieke eenheid te maken. Het was het streven van Gelderland om zich van het mondingsgebied der groote rivieren meester te maken (midden 13e eeuw), van Vlaanderen om de monding van den Rijn en de Maas te beheerschen (begin 14e eeuw) en van Holland om het achterland binnen zijn machtssfeer te brengen (midden 14e eeuw). Deze pogingen zijn niet gelukt, waarbij men als grondoorzaak kan aanvoeren, dat het streven niet steunen kon op een geopolitiek centrum (dat Utrecht had moeten zijn). Dit beteekende, dat het in 't Rijn-Maas-Schelde gebied niet tot de vorming van een nationale staat kwam, gelijk dit wel het geval was met Engeland (centrum Londen) en Frankrijk (centrum Parijs). Het gevolg was echter ook, dat het deltagebied een krachtveld werd voor het Rijk, Engeland en Frankrijk, waarbij het Rijk in een ongunstige positie verkeerde door de verzwakking van de macht van het keizerschap.

Terwijl men nu in het noorden en noordwesten wijzen kan op ontbindingsverschijnselen van het Rijk, kan men deze ook aan den zuidrand bespeuren. In het Midden-Donaugebied ontstond in het eind der 13e eeuw de Habsburgsche staat. De bezittingen, die de Habsburgers in Zwitserland hadden, gingen in de 14e eeuw verloren. Er vormde zich daarop in het Alpengebied een verbond van steden en landschappen, dat nog slechts in een los verband stond tot het Rijk. De Keizer, die in de 14e eeuw niet tot het geslacht der Habsburgers behoorde, bekommerde zich niet om de belangen der Habsburgers in Zwitserland. Het gevolg was, dat het Rijk de beheersching van de Alpenpassen verloor. Voor den Keizer werd het meer en meer hoofdzaak om de macht van de dynastie te vergrooten.

Door deze z.g. huismachtpolitiek werden echter de belangen van het Rijk verwaarloosd. Het gevolg is geweest, dat de territoriale staat den taak van den Keizer in handen nam, wanneer de Keizer in gebreke bleef. Duidelijk kwam dit uit bij de Duitsche Orde, die na haar vestiging in het Oostzeegebied bij den mond van de Weichsel de belangen van de Germaansche kultuur verdedigde en voor de voortzetting van de Oostkolonisatie zorgde. Zij heeft daardoor de grondslagen voor den lateren Pruisischen staat kunnen leggen.

De nederlaag van den Keizer in den strijd tegen den paus had ook beteekenis voor de ontwikkeling van Italië. Hier was de paus er niet in geslaagd om zijn macht te vestigen en was het tot de vorming van verschillende territoriale staatjes gekomen, die echter geen van alle sterk genoeg waren om de belangen van Italië te verdedigen. Van belang was dit, doordat het Middellandsche-Zeegebied geopolitiek een groote beteekenis had. Het gevolg was, dat Italië een krachtveld werd, waar Spanje en Frankrijk om den voorrang gingen strijden. Het Rijk werd hierbij, mede door het verlies van Zwitserland, geheel en al uitgeschakeld. In Noord-Europa was het door het sluiten van de Unie van Kalman in 1397 tot een vereeniging van Denemarken, Zweden en Noorwegen onder één gezag gekomen. Voor het Rijk is het van belang geweest, dat de Hanze in de 15e eeuw nog sterk genoeg was, om elke poging van deze Unie, haar gezag op de zuidkust van de Oostzee te vestigen, te verhinderen. De behartiging van de Rijkstaak strookte hier met het handelsbelang der kooplieden. Zij namen zoodoende de taak van den Keizer over.

Wanneer men alles samenvat, dan bespeurt men, dat het Rijk een verband is geworden van territoriale staatjes, hetgeen door den Gouden Bul van 1356 bekrachtigd is geworden. Keizer en Rijk vormen voortaan geen eenheid meer; aan of bij den rand vormen zich krachtvelden: het Rijn-Maas-Scheldegebied, het Oostzeegebied en het Middellandsche Zee-gebied. De taak van het Rijk, die steeds bestond in de verdediging der Germaansche kultuur, is overgenomen door den territorialen staat: de Duitsche Orde in het noordoosten trad op als bevorderaar van de Oostkolonisatie terwijl in het zuidoosten, na de ontwikkeling van den Turkschen staat in den loop van de 15e eeuw, de Habsburgsche staat de Germaansche kultuur verdedigde.

(Wordt vervolgd) Dr. E. C. G. BRUNNER

HEROVERDE RUIMTE

Gedachten van een econoom.

De Europeesche ruimte in het Oosten dreunt van wapengeweld. De soldaten van het Rijk ontsluiten zijn historische levensgebieden.

De soldaten van het Rijk stonden op tegen de knechtschap; één enkele soldaat, hun Führer, hief als eerste het vaandel van het Rijk hoog; alléén, na een verloren oorlog. Hij riep zijn Volk te wapen; in 1919 tegen het ondermijnende Juda; in 1923 tegen het verraad van eigen volk; in 1933 tegen de internationale van Genève!

Hij deed keten na keten van het schandverdrag van Versailles springen, hij bevrijdde in 1935 het Saarbekken; in 1936 het Rijnland, in 1938 de Ostmark en Sudetenland, in 1939 de Duitsche volksgenooten in Bohemen en Moravië, in Memelland en tenslotte in Danzig; hij snelde hen te hulp in de Poolsche Corridor en in de historische ruimten van Pruisen's roemrijke veldtochten in Polen zelf. Hij opende het Rijk voor de huiswaartskeerende Duitsche voortrekkers uit de Baltische landen en uit Rusland.

Zoo werd Groot-Duitschland herboren na eeuwen van bloedige worstelingen. De Führer had den bodem, die gedrenkt was met het bloed van Duitschland's helden, hernomen. Hij wilde op den herwonnen bodem arbeiden voor zijn volk.

De Führer bood de waanzinnige wereld de hand. Zijn taak, Duitschland's herrijzenis te bewerkstelligen, wilde hij in vrede vervullen. Doch de opdracht van den Almachtige was grooter dan Groot-Duitschland. Drie eeuwen van geschiedenis lagen tusschen het onrecht van 1648, het schandverdrag van Westphalen en de worsteling van 1940.

In 1648 hadden een Roomsche kardinaal en zijn Fransche koning, na een inquisitie, na een massamoord zonder weerga, de Germaansche volken bij den vrede van Westphalen uiteengescheurd. De Führer zou ze hereenigen.

Over Denemarken en Noorwegen leidde zijn weg en die der strijdende soldaten naar Nederland en Vlaanderen. De Britsche verraders werden Europa uitgeworpen.

Thans staan soldaten, de Ostmarkers, Beieren, Saksers, Schwaben, Pruisen, Denen, Noren, Nederlanders, Vlamen, aan-

getreden voor den eindstrijd tegen de bolsjewistische horden. Hun bloed heiligt de historische opdracht van het Rijk.

Achter de soldaten van den Führer bouwen wij mede aan het Huis, dat onze soldaten, na hun overwinningstocht, wacht.

Met handgranaat en geweer veroverde de infanterist de bouwstoffen van het gemeenschappelijk „Huis" onzer bloedverwante volkeren.

In 1919, toen de Führer de toorts der volksche opstanding aller Germanen ontstak, was zijn volk berooid. De hand der Judaische woekeraars kneep het Duitsche volk den strot dicht. Na de honger- en grondstoffenblokkade van den wereldoorlog 1914—1918, kreeg het volk den genadestoot; de jonggeboren zuigelingen stierven als ratten van gebrek aan de ledige borsten der hongerende moeders; meedoogenloos werden desalniettemin de laatste melkkoeien weggesleept. Zoo werd het Duitsche volk de les ingeprent; dat het ten eeuwigen dage afhankelijk zou zijn van de genade der beulen van Joodschen bloede.

De Führer zag het. Hij zag, hoe men Duitschland niet alleen de graanrijke gebieden van Pommeren en de Corridor had afgenomen, maar ook hoe men de ertsen van Lotharingen, het kali van de Elzas, de kolen van Opper-Silezië en het Saarbekken, had gestolen.

De Führer ging zijn weg.

In Januari 1935 werd een in ademlooze spanning afgewachte volksstemming in het Saarbekken gewonnen. De Führer herkreeg 15 millioen ton kolen per jaar. In 1938 herwon de Führer de 5 millioen ton ijzererts per jaar der Ostmark, doch reeds was in 1936 het Vierjahresplan door „Unseren Hermann", door den Rijksmaarschalk Goering ontworpen. De arme ijzerertsen der Duitsche Salzgitterwerken werden ontgonnen, synthetische grondstoffenfabrieken rezen door de spierkracht van den Duitschen arbeider als paddestoelen uit den grond, woeste gronden werden ontgonnen, drassige bodem drooggelegd, aangeslibde bodem ingedijkt.

Het Duitsche volk hield de oogen op zijn Führer gericht. Het wist hoe hij in de grootste soberheid leefde; het wist, hoe hij werkte. In adembeklemmend tempo arbeidde ook het Duitsche volk zich uit zijn berooidheid omhoog. In October 1938 werd, na de politieke worsteling in Godesberg en München, de oorlogsophitser, vrijmetselaar en volksmisdadiger Benesch uit het Duitsche Sudetenland gedrongen, in het voorjaar 1939 volgde de aanhechting van het aloude Rijksgebied van Bohe-

men. De kolen en ertsmijnen dezer gebieden verruimden wederom de smalle levensbasis van het Duitsche volk.

De stormloop in Polen bracht boerenland en grondstoffen bij het Duitsche Rijk terug. Bij de Britsche poging, in het voorjaar 1940, de ijzerertstoevoer uit Noorwegen af te snoeren, sloeg de Führer toe en bezette oeroude Germaansche bodem tot in het hooge Noorden van de Poolzee.

Hij stelde 14 millioen ton der rijkste ertsen veilig. Toen kwam de geweldige doorbraak naar het Westen. De schatrijke ertsbekkens van het oude Rijnland Lotharingen en de onuitputtelijke kolenmijnen en de rijke Fransche bauxietmijnen (aluminium) kwamen ter beschikking. De zwoegende arbeiders in de fabrieken kregen nieuwe grondstoffentoevoer, zoo verzekerden zij den soldaten nieuwe wapens voor de doorbraak naar het Zuid-Oosten en Oosten.

Des Führers politiek genie bracht het graanrijke Hongarije en Europa's olierijkste gebied: Roemenië, als bondgenooten bij het Rijk. De veldtochten in Joego-Slavië brachten wederom schatrijke bauxietmijnen en het zeldzame chroom in Duitsche hand. Bij de historische pas van Thermopylae, werden door de Leibstandarte Adolf Hitler de Grieksche ruimten geopend.

Het groote Duitsche Volk was gereed voor den nieuwen sprong. De heldenstrijd in Rusland opende Europa's graanschuur en bracht de rijkste grondstofgebieden in Duitsche hand. Verder, steeds verder gaat de stormloop. Klein-Azië lokt met zijn onmetelijke petroleumvoorraden. Egypte's katoen wacht op afzet in het katoen-arme Europa; in Afrika sluimeren de schatten aan koper, chroom en andere metalen. Europa kan weer vrij ademen. Achter den voortstormenden soldaat komt de boer en de arbeider, de bedrijfsleider, en bouwt het Huis. Wij denken en bouwen uit den bodem en uit het bloed van onze stammen voor en over de grenzen van het Derde Rijk in de Europeesche levensruimte. Onze gedachten omvatten de historische gebieden van Europa's leiderstaak daar in het Zuiden der Middellandsche Zee, in het onmetelijke Afrikaansche vasteland.

Het wereldbeeld, dat voor ons geestesoog oprijst, gebiedt ons onze taak groot te zien, doch in het besef dier grootscheid, bouwen wij eerst de grondvesten op den ouden vaderlandschen bodem.

Op dezen Nederlandschen bodem en aan zijn kusten is ons volk van boeren en visschers gegroeid. Hofstede na hofstede

werd gegrondvest, schip na schip liep de helling af. Uit het bloed van het zee- en boerenvolk werden de steden bevolkt. Het land werd voller en voller, doch ons volk begreep ook nu nog niet, dat groote veranderingen gingen komen. Zooals eens de vaderen trokken, zoo zal ook binnen de door het Rijk veroverde gebieden de trek komen met de kracht van een natuurgeweld.

Als straks, na de overwinning, onmetelijke ruimten zullen zijn ontsloten, als de wegen van „Todt", de snelsporen der toekomst, met 300 km uursnelheid, de geweldige kanalen dwars door de kleine grenspalen van het oude Europa zijn heengeslagen; als het verkeer in de lucht de ontelbare militaire vliegvelden in gebruik zal hebben genomen, als het kokende verkeer op de Germaansche Oost- en Noordzee, op de Atlantische Oceaan, de Middellandsche, de Zwarte en de Roode Zee, de goederen der werkende volkeren ter bestemming brengt, zijn de havens van Hamburg, Bremen, Amsterdam, Rotterdam, Antwerpen en Le Havre te klein. Dan stuwt een overbezette binnenvaart door de nauwe Elbe, Weser, Rijn Maas, Schelde of Seine, dan perst dit verkeer langs Rijn, Maas en Donau, of wel langs Dnjepr, Don en Wolga dwars door ons oude Europa.

Aan de kusten tusschen Jutland en Bretagne zal het handeldrijvende volk zich langs de zee nestelen. Wij zullen in ijltempo nieuwen bodem moeten winnen. Nieuwe dijken zullen stukken land aan de zee onttrekken, doch deze ruimte is onvoldoende. Jonge boerenzonen zullen Oostwaarts trekken in de groote ruimte. Derwaarts trokken immers ook onze voorvaderen, zeven eeuwen geleden; daarheen stuwde de Germaansche drang naar het Oosten, van 1200—1400 tot ver in het Rusland, waar thans onze soldaten staan.

Als het geweldige Rijk de leden gaat rekken, zal ons zeevolk en handelsvolk weer mede Oostwaarts varen als veeleer in den tijd der Hanse; wij zullen de voetstappen onzer voorvaderen drukken in Dantzig, Riga, Reval, in Nowgorod en de Ilmenzee, waar de Hanse en de Nederlandsche koopman doordrongen.

Uit de engheid van de kleinstaterij zullen wij in de heropende Russische ruimten alles vinden, dat ons thans in dezen oorlog ontbreekt.

Er zal echter ook gebrek zijn, groot gebrek.

Gebrek aan handen, die den arbeid kunnen verrichten, ge-

brek aan koppen, die het werk kunnen leiden. De luttele 120 millioen Germanen zullen de taak niet kunnen vervullen.

Als de levensboom zijn takken zal moeten uitslaan over het geweldige gebied der Europeesch-Afrikaansche ruimte, zullen de schoten der moeders weer het talrijk kroost moeten voortbrengen, dat het voorgeslacht deed groeien van luttele millioenen in 1648 tot het strijdende volk van honderd millioenen in 1942. De volksche wereldbouw zou de landvlucht prikkelen als de talrijkheid der geboorten de wassende taak in stad en fabriek niet zal kunnen vervullen.

In dit wereldbeeld denkt de volksche leider zich zijn taak. De Nederlandsche mensch zal zijn plaats moeten vinden bij het uitdeinende Rijk, hij zal met en door het Rijk zijn verhouding moeten vinden tot de Europeesch-Afrikaansche levensruimte. Hij zal met en door het Rijk en uit de Europeesch-Afrikaansche ruimte de Nederlandsche taak moeten denken van wereldruimte naar wereldruimte. Met hem zullen met en door het Rijk de andere Germaansche stammen werken en wrochten. Nederlanders zullen over het gansche gebied van het Rijk, Duitschers, Scandinaviërs en Vlamen, in Nederland staan.

Handelsverdragen zullen van het Rijk tot de Europeesche ruimte, van deze ruimte tot de wereld, worden gesloten. In dit gebeuren sterft het kleine.

De Germaansche reus is ontwaakt.

De Führer roept ons allen, roept allen, die van éénen bloede met elkander willen leven zooals het eeuwige Rijk leefde, dat als het ware herboren wordt in dezen wonderbaarlijken tijd.

M. M. ROST VAN TONNINGEN

Met het erkennen van de waarde der idealen komen wij wel iets verder, maar toch niet veel. Waar het op aankomt, is de ernstige wil te pogen deze idealen inderdaad practisch te verwezenlijken.

PAUL DE LAGARDE

Nimmer zullen knechten verstaan
den geest van vrije volgmanschap.

Nimmer zal slaafsche gezindheid
bouwen aan onze toekomst.

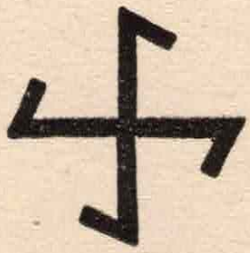

Wij zullen ons woord niet breken
geen schobbers zijn gelijk,
wij blijven trouw en spreken
van 't Grootgermaansche Rijk.

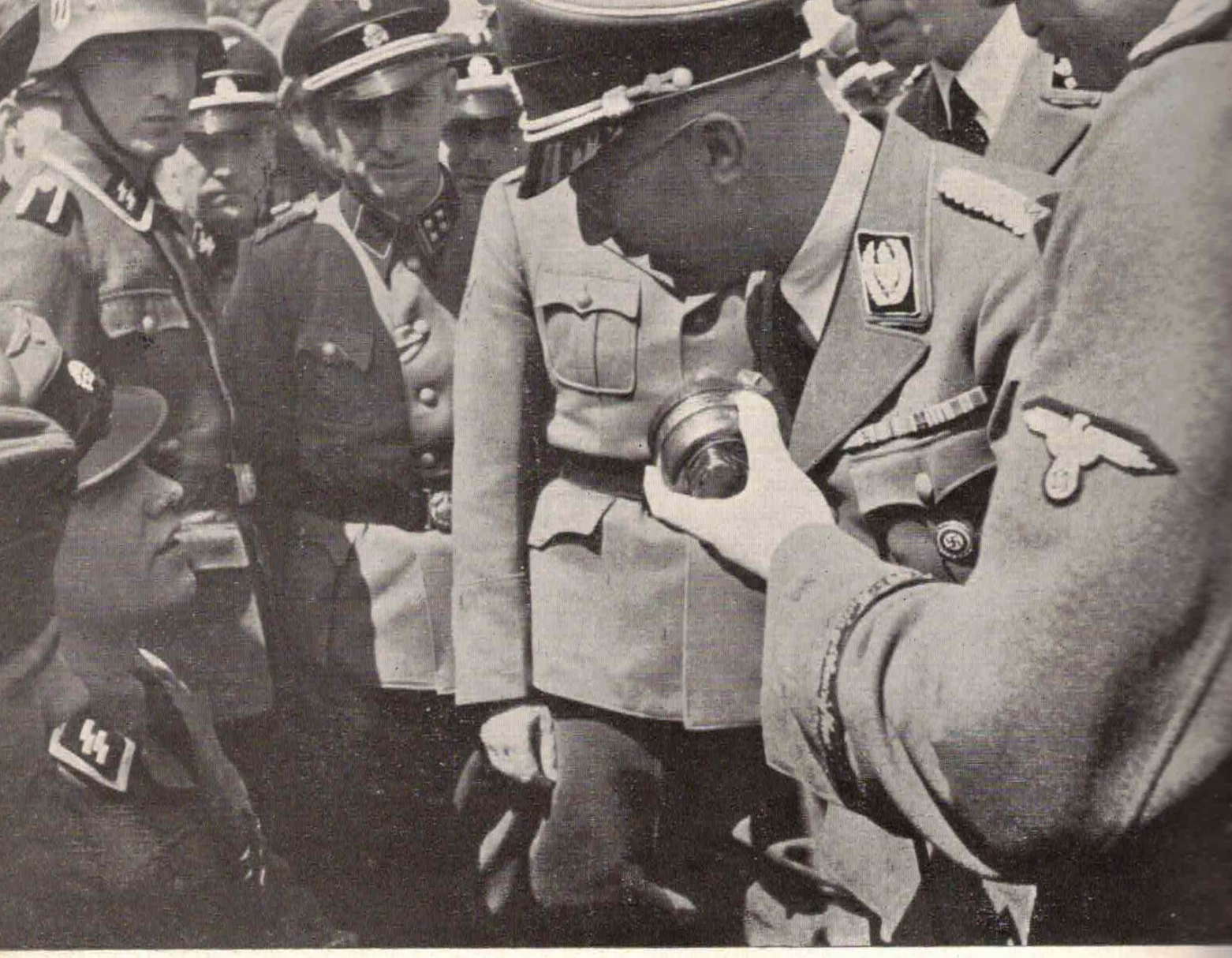

De Reichsführer-ᛋᛋ bij gewonde ᛋᛋ-kameraden voor de tribune op de Plaats.

Na beëediging van de Nederlandsche ᛋᛋ op 17 Bloeimaand 1941 in den Haag.

Foto's Meeussen

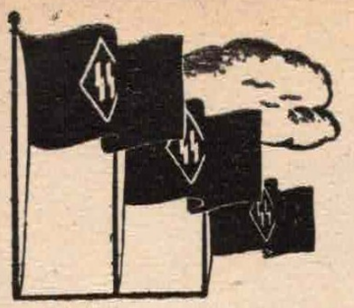

FÜHRER,
onze Führer.
Wij komen tot U
uit onze lage landen getreden.

Niet echter met een
vol zelfbewustzijn hooggeheven
koloniaal imperium —
trots op dit bezit,
dat ons volk
met eigen handen
verworven had.
... Verkwanseld en verspeeld is het.

Nu komen wij tot U,
Führer,
onze Führer.
Leeg zijn onze handen,
doch ze tonen nog de groeven
van harden strijd
en arbeid.
Niets meer dan onze handen
hebben wij —
hard en eeltig;
Führer,
onze Führer,
hier zijn ze.
Laat ons strijden
en werken
voor Uw idealen.
Laat ons Uw stoottroep zijn.

En dit eene ...
neem ons op
in Uw gemeenschap van morgen.

J. H. W. TER MORS,
SS-Schütze

Sennheim, 29-3-1942

Helmke von Hemmingsted (vervolg)

Den volgenden dag reed Helmke reeds in den vroegen ochtend uit. Weer had Hennig Hergen den stoeren vos voorgeleid. Toen zij in het zadel zat, beet het anders zoo rustige dier ongeduldig op zijn biet, dat de schuimvlokken in het rond spatten, wierp telkens zijn kop met de machtige manen omhoog en vermocht schier niet stil te staan.

„Wat scheelt hem?" vroeg Hennig.

„Laat hem maar," antwoordde het meisje. „Hij is in zijn schik, denk ik."

En zij liet haar blik door de geopende slotpoort glijden, waar die verloren ging in het eindelooze wijde.

Lange wimpers beschaduwden haar oogen en verborgen de gouden glinsteringen, die er in sprankelden.

„Je moet rijhandschoenen dragen," zeide ridder Ratlov, die aan het open venster van zijn kamer stond.

„Bent U zoo bezorgd voor mijn handen?" vroeg Helmke, zonder naar hem op te zien. „Ik wil het leer van de teugels goed in mijn handen voelen, en niet dat van de handschoenen, wanneer ik paard rijd. U zoudt ze misschien nog wel met vet extra zacht willen maken."

Maar nu lachte zij niet, er klonk ernst uit haar stem.

Zij strijkt haar rijkleed glad en buigt zich over naar Hennig, die het paard nog steeds bij de teugel houdt.

„Hij is in zijn schik, Hennig," fluistert zij hem haastig toe. „En ik ook, en met mij de geheele wereld! En jij moet het ook

zijn, Hennig!"

Hennig vindt geen antwoord. Maar hij trekt zachtjes het leer van de teugels door zijn vingers, een stil gebaar van groote teederheid. Zij voelt het en zit een oogenblik onbewegelijk.

„Wat moet dat daar met dien Dithmarscher?" roept de oude ridder naar beneden. Hij knippert tegen het zonlicht en kan daarom niet goed zien wat er gebeurt. En dat maakt hem razend.

„Het past jou niet om met een adellijke jonkvrouw te praten, laat dat!" snauwt hij Hennig toe.

„Ik heb geen woord gezegd," luidt diens antwoord. Maak toch dat je weg komt, Helmke, denkt hij bij zich zelf. Ja, het is zoo, ik ben in mijn schik, alleen al omdat jij het wilt.

Helmke rijdt weg. —

„Blijf jij maar hier op het slotplein," roept de oude ridder Hennig toe, „of neen, ga eerst je laarzen aantrekken. Op klompen kun je heelemaal niets tegen mij beginnen."

De jongen gaat zijn laarzen aantrekken. Eerst fluit hij een deuntje, maar dan zingt hij uit volle borst een vroolijk lied

Hij komt op het slotplein terug en ziet om zich heen.

Uit schuren en stallen komen de knechten te voorschijn en gaan aan den arbeid. Het is een samengeraapt zoodje, meer landsknechten die niet van aanpakken weten, dan boeren zooals Hennig er een is. Belust op een vechtpartij en verwaand als windhonden. Vandaag zal de ridder den boer heelemaal inmaken.

Dat van gisteren was maar een grapje. Maar zoo dadelijk wordt de eerste boer in de modder getrapt. Velen zullen hem nog volgen. Morgen of overmorgen. De koning zal nu niet lang meer wachten.

Hennig's spieren en botten zijn opgezwollen. Hij kan zijn armen nauwelijks opheffen, om zich nog eenmaal het stugge, donkere haar uit het magere gezicht te strijken. Dan trekt hij de leeren riem over zijn wambuis dichter aan.

Dit is alles wat hij doen kan.

Hen ziet bleeker dan gewoonlijk en diep liggen zijn oogen in het gelaat. Hij heeft niet kunnen slapen, geen rust kunnen vinden. Hij mag dat immers niet.

Want juist 's nachts moet hij er op uit. En hij moet goed oppassen, dat niemand van de knechten hem in de gaten krijgt Wat hij ziet en hoort, dat weet een paar uur later de grenswacht der Dithmarschers.

Tot daar is het maar een goede duizend schreden gaans.

Wanneer de wind gunstig is, reikt de stem wel zoo ver.

Hij kijkt door de poort naar het wijde land.

Daar ginds liggen Meldorp en Heyde. Van tijd tot tijd ziet men hun torens in de blauwe lucht.

Daar komen nu van heinde en ver de boeren te saam. Daar wordt op marktpleinen en in kerken druk beraadslaagd.

Man na man neemt zijn wapentuig van den wand of uit de kast en laat zijn duim over de snede glijden, om het op zijn scherpte te beproeven.

Hij slijpt en polijst en voegt zich dan bij zijn metgezellen.

Hennig zal er ook bij zijn. Niets vermag hem hier te houden. Maar veel, zeer veel is er nog, dat hem den weg, den korten weg naar de overzijde verspert. Want hij wil niet wegsluipen, openlijk bij klaarlichten dag wil hij zijn heer den dienst opzeggen. En dat is nog het minste.

Er zijn nog zooveel andere dingen. En die zijn met een paar woorden niet afgedaan. Maar ook dat komt terecht, hoe moeilijk het nu ook lijkt.

Ik moet in mijn schik zijn, denkt hij, Helmke heeft het gezegd.

— Ergens op het slotplein staat een grappig houten mannetje op een voetstuk. Een mannetje zonder beenen. Waartoe zou hij die ook noodig hebben? Hij behoeft zich slechts om de dikke ijzeren pin in het voetstuk rond te draaien, waarop hij gestoken is. Wanneer de winde komt aansuizen, komt er beweging in hem, hij draait naar rechts en hij draait naar links. Zijn armen houdt hij stijf uitgespreid.

In den eenen arm houdt hij een houten schild, dat afneembaar is, aan den anderen hangt een zak. Deze wordt gevuld met asch of meel.

Dit mannetje is Roland.

Zijn gelaat is krijtwit. Hij draagt een pruik van een stuk oud schapenvel en zijn eene oog is rood en het andere groen geschilderd.

Een dergelijke figuur treft men op ieder marktplein in Dithmarschen aan, wanneer daar de mannen voor de beoefening van het Rolandsspel samen komen. Het is niet gemakkelijk, om in stevigen draf het schild van het mannetje in het hart te treffen en hem aan de speer te rijgen. Het moet vlug geschieden, doelbewust en met groote kracht. Een verkeerde beweging met het paard, en de ruiter krijgt den inhoud van den meelzak om de ooren en moet zich bestoven onder het hoongelach der omstanders terugtrekken.

„Twee paarden!" beveelt de ridder. De knechten gaan heen

om de dieren te zadelen.

„Voor mij den rooden hengst, hij mag de grijze tuin hebben!" roept Ratlov hun achterna.

Dat zijn de beste paarden die hij op stal heeft. De oude man laat zich niet kennen, wanneer het tegen Dithmarschen gaat.

Hennig draait het Rolandsbeeld eens heen en weer. Nog steeds staat hij met den rug naar ridder Ratlov toe.

„Laat die houten pop maar staan," zegt deze en komt naar hem toe. „Vandaag gaat er wat anders gebeuren. Ik tegen jou, en jij tegen mij, begrepen? Je zult niet kunnen zeggen, dat ik met jou gestreden heb op een wapen, waarvan het gebruik je onbekend was."

„Met een degen zal ik ook wel leeren omgaan, ridder," antwoordt Hennig met een trotsch gebaar.

„Best mogelijk, boerenjonker, maar je zult er geen tijd meer voor hebben, of dacht je van wel?" en hij wijst met zijn duim naar de grens.

„Neen, dat geloof ik ook niet," luidt Hennig's antwoord.

„Je wilt dus niet hier blijven?" vraagt hem de ridder, die het antwoord reeds op het gelaat van den ander gelezen heeft. „Koning Hans staat met zijn leger nog slechts een paar mijlen afstands van hier. Hij zou een ridder van je maken, boertje. Het zou hem bij jou niet moeilijk vallen. Bovendien zou je de eerste boer niet zijn, die het tot ridder bracht. Reeds menig boerenzoon kreeg den ridderslag."

„Maar liet het eigene in de steek. Een boer blijve boer, heer ridder!"

„Wat wil dat zeggen, het eigene? Wat bezit een boer voor eigens?" spot de oude man, die voelt hoe heftig het verzet in den boer omhoog rijst.

De jongen wijst met zijn hand door de geopende poort. „Dat allemaal, ridder, en al zou ik er geen stukje van bezitten zoolang ik leef. De blauwe lucht, de strakke wind —" Hij spant zich in om het nog duidelijker te zeggen, maar kan geen woorden vinden.

„Voor een stukje blauwe lucht? Heb je daar zoo veel voor over? Het is me wat!" De ridder buldert van het lachen.

„Neen, dan moet je hier eens kijken, dat is alles mijn eigendom. Stevige muren, en binnen die muren kasten en kisten vol geld. En wat wij nog te kort komen, dat zullen wij in Dithmarschen wel gaan halen, bij jullie, en dan" — hij wacht even — „dan zal de koning mijn slot betreden en er zal bruiloft gevierd worden —"

„Bruiloft? Maar wie gaat er dan trouwen?" vraagt de jonge boer.

„Dacht je soms ik?" De oude man begrijpt de draagwijdte van Hennig's woorden nog niet. Weer schatert hij het uit. „Ik zeker niet —"

„En Helmke ook niet," valt Hennig hem in de rede en ziet hem daarbij recht in de oogen.

„Wat weet jij van Helmke, boerenlummel?" vraagt de ridder en hij trekt zijn stierennek in als maakte hij zich gereed voor een sprong.

„Wel zooveel, dat zij nooit van haar leven een adellijke dame zal worden."

De jonge man heeft zacht en bedachtzaam gesproken, als zocht hij naar alles wat hij nu verder nog moet zeggen. En toch is hij vastbesloten den ouden hoogmoedigen ridder daar geen voet uit den weg te gaan.

Deze voelt dat zeer goed.

„Vooruit," zegt hij met veranderde stem, „laten wij onze krachten eens meten."

„De tweehand, ridder, en de bijl!" brengt Hennig met moeite uit, „dat zijn de echte wapens van Dithmarschers!"

„Je droomt, jongen, het is nog geen oorlog!" spot de oude man. „Wij zullen het anders doen! Twee speeren," brult hij over het plein. „Dithmarsche polsstokken!"

De knechten brengen twee lange, zilvergrijze speeren van esschenhout, maar niet met ijzeren punten, doch met houten knoppen.

„Is het zoo naar je zin?" vraagt Ratlov.

„Ja best," luidt het antwoord.

Met een polsstok komt een jonge Dithmarscher als het ware ter wereld. Loopen en met den polsstok omgaan leert hij tegelijkertijd. Over sloten en plassen vliegt hij er mee heen in wijde zwaai. En overal waar wagens en geschut in de modder wegzakken, waar ridders in hun zware harnassen in het moeras wegzakken, staat er een Dithmarscher met zijn polsstok bij. Jammer, denkt Hennig, hij zal het misschien nooit beleven, want hier gaat het vandaag op leven en dood.

„Te paard of te voet?" vraagt weer de ridder.

Eerst lacht de jonge boer, dan denkt hij even na en antwoordt ernstig: „Dithmarschers en knechten gebruiken de speer te voet, ridders en heeren te paard!"

„Dan behoeven wij daar niet langer over te spreken," zegt de ridder en bestijgt zijn paard. De grijze ruin wordt weer

naar stal gebracht. „Maar als eerlijk man, mag ik je niet verhelen, dat ik te paard in het voordeel ben!"

„Dat moet nog blijken, heer ridder!"

Ratlov's lieden, knechten en meiden staan aan de deuren of hangen uit de vensters.

De ridder rijdt een paar maal de kampplaats op en neer. Hennig staat midden op het plein en steekt met zijn rechter arm de speer in de hoogte. Hij houdt haar tusschen twee vingers in het midden vast. En dan begint hij haar langzaam te laten draaien. Steeds sneller wervelt het lange hout boven zijn hoofd in het rond. Het gelijkt weldra op een zilveren rad, dat suist door de lucht. Met een vlugge beweging gooit hij het omhoog. Daar wervelt het verder en komt weer naar beneden. Hij vangt het met de hand weer op en begint opnieuw.

„Dat noemen wij Dithmarschers molenwieken. Iedereen bij ons is die kunst meester."

Zooiets hebben de anderen nog nooit gezien.

„Houd op met die aardigheden, laten wij beginnen!" roept de ridder hem van verre toe. Hij kort den teugel en velt zijn speer.

Midden op het plein staat de Dithmarscher.

Hij doet niets. Wat zou hij ook vermogen tegen den ridder, die daar op hem af komt? Hoe meesterlijk bestuurt deze zijn ros, hoe weloverwogen richt hij zijn speer, — hoe rent hij tegen den jongen boer op, als ging het om het nemen van een hindernis, — dat is de groote kunst des ridders, waartegen niemand iets vermag. De dikke knop is nauwkeurig op het hoofd van den jongen boer gericht.

Nu begint de strijd tegen Dithmarschen. Zoo gaat de Garde ten aanval, het heir der ridders en ruiters. Dit beteekent de vernietiging.

„Boer, pas op!" schreeuwt de ridder terwijl hij op hem af komt rennen. Hij zal niet aarzelen, niet de lange speer langs het hoofd van den boer voorbij laten gaan. Hij zal hem niet missen, om niets ter wereld. Maar raken zal hij hem. Hier vecht een ridder tegen een boer. Een terugwijken bestaat hier niet. Hennig Hergen's lot is beslist.

Maar Hennig Hergen moet vandaag in zijn schik zijn. Helmke heeft hem dat gezegd. Hij krijgt het gevoel, dat er uit die sim-

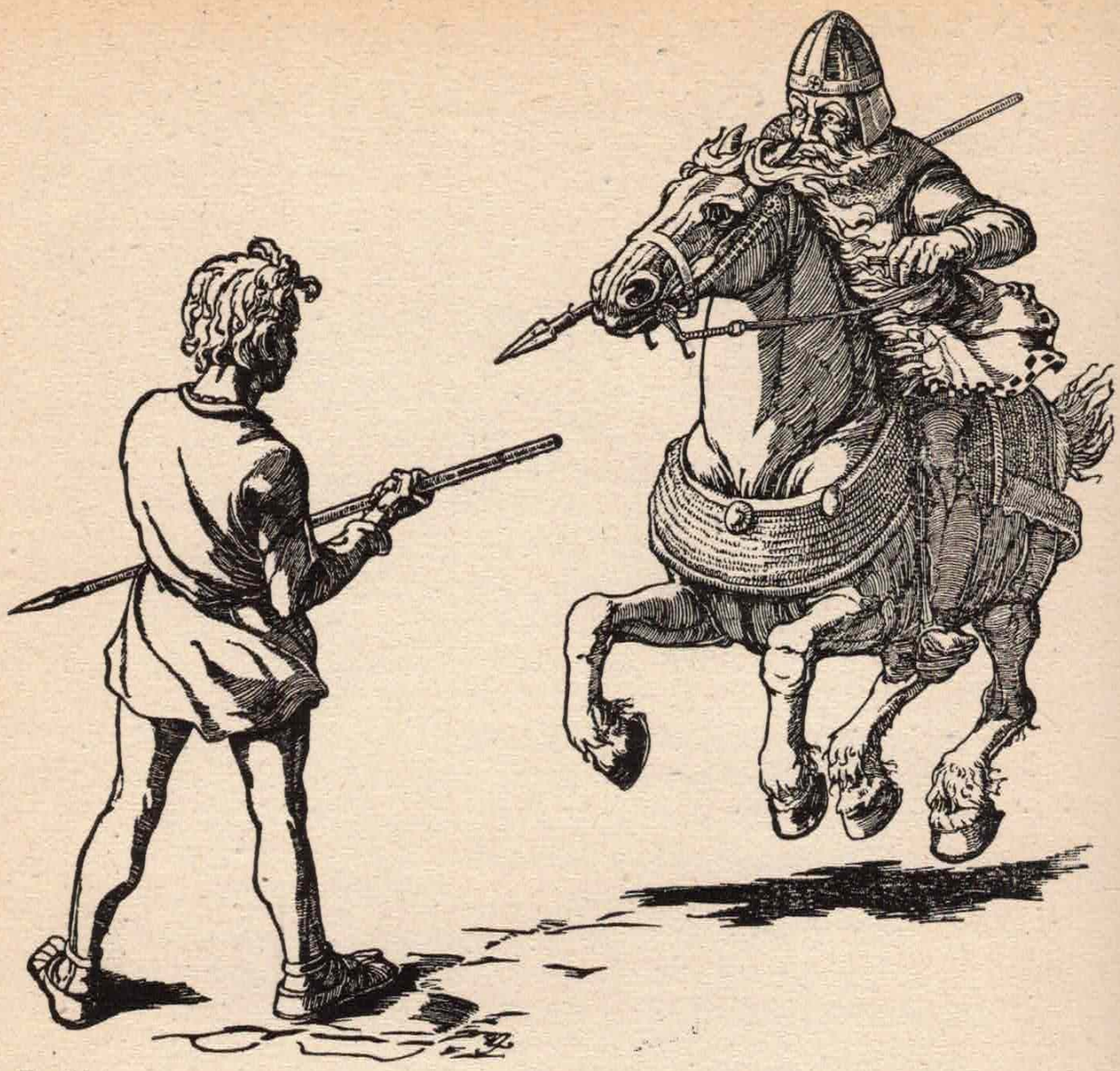

pele woorden een groote kracht op hem neerdaalt, die zijn willen en handelen volkomen bepaalt. Wanneer het paard zijn sprong doet, plant Hennig zijn speer stevig recht voor zich in den grond, zet zich af en vliegt met een machtige zwaai hoog door de lucht over ridder en ruiter heen. Met een vliegensvlugge beweging komt hij aan den anderen kant op den grond neer, en brengt, voor dat de ridder zijn paard kan wenden, hem met zijn speer achter elkander drie hevige stooten toe.

Wanneer de ridder zijn paard heeft omgezwenkt, staat de boer echter reeds heel ergens anders en valt hem opnieuw van terzijde aan. Nu wordt er geen woord meer gesproken.

Paard en mannen hijgen. Zij zijn gehuld in een wolk van stof. De ridder wil van speeren verwisselen, hij wil ze nu met ijzeren punten.

Zij worden gebracht. Hij heeft een licht kuras aan. Hij kan

moeilijk ernstig getroffen worden, maar de Dithmarscher heeft als eenige bescherming zijn leeren wambuis.

Opnieuw begint de strijd. Het stof dwarrelt hoog op.

Niet meer zoo vurig als eerst neemt het strijdros zijn aanloop, in zijn galoppeeren is iets moeizaams gekomen. Dreunend en kletterend slaan de zware hoeven op de steenen, dat de vonken er uit spatten. En daar tusschen door verneemt men de speerstooten tegen het ijzeren kuras van den ridder.

De Dithmarscher strijdt steeds omzichtiger. Slechts even plant hij zijn speer licht in den zachten bodem, opdat zij niet blijft steken of den zwaai van zijn lichaam niet kan bijhouden. De ijzeren punt is in zijn nadeel, maar ten voordeele van den ridder, die, wanneer hij hem maar eenmaal weet te raken, hem er dwars mee zal doorsteken.

Hennig, groot en gezet, maar behendig, springt met zijn speer als een kat zoo vlug in het rond, schier zonder eenig geraas.

Steeds verplaatst de strijd zich, nu eens hier dan eens daar. De roode hengst van den ridder is bezweet, het is als ware ook het dier zelf in woede tegen den boer ontstoken.

Met zijn voorbeenen tracht hij den tegenstander te verpletteren, gelijk hem dat geleerd is. En hij slaat naar hem met zijn achterhoeven, wanneer Hennig zich achter hem bevindt.

Steeds weer opnieuw gelukt het den Dithmarscher aan de speerpunt en de hoeven te ontkomen. Hij had het paard zijn speer in de zijde kunnen stooten en het gevecht ware beëindigd. Maar dan zou hij het geweest zijn, die het spel, dat dit gevecht op leven en dood nog heet te zijn, tot bitteren bloedigen ernst had gemaakt. Hij had, voor de tijd daar was, zijn betrekking op het goed moeten opgeven, zoo men hem tenminste had laten gaan.

Hij ziet dan ook hoe een paar knechten, blijkbaar op bevel van Ratlov, zich naar de slotpoort begeven en deze bezet houden.

Wilder en woester wordt het gevecht.

Steeds sneller wervelen man en paard om elkander heen.

De ridder galoppeert om wat adem te scheppen naar de andere zijde van het slotplein. Door de sporen druipt het bloed van de flanken van zijn ros. Zijn gezicht is met bloed belopen. Hij hijgt naar adem.

„Boer, pas op!" schreeuwt hij half waanzinnig van woede en rent opnieuw op Hennig Hergen af.

Op twee paardenlengten afstand slingert hij met volle kracht

zijn speer naar den Dithmarscher, terwijl hij zijn strijdros plotseling inhoudt. De speer suist rakelings aan diens hals voorbij en blijft trillend in de staldeur achter hem steken. De ridder springt van zijn paard en heeft zijn zwaard getrokken voordat de toeschouwers van hun verrassing zijn bekomen. Maar dan mept Hennig hem over zijn beide armen, zoodat hij ze moet laten zakken en het zwaard kletterend ter aarde valt.

Een oogenblik lijkt het als wilde Ratlov zich met bloote vuisten op den Dithmarscher storten, maar deze zwaait zich op zijn speer vlug ter zijde, werpt deze dan ver van zich weg en slaat de armen over elkaar.

Stil en rustig staat hij daar, wanneer de ridder zich toch weer in zijn richting keert.

„Nu nog modder en slijk, ridder, en wat regen erbij," zegt hij met heesche stem. Hij is doodsbleek en houdt de lippen vast op elkaar geklemd.

Nog steeds wischt de ridder zich het zweet van het gelaat. De toespeling op het lot, dat hem in Dithmarschen zou kunnen wachten, ontgaat hem niet, maar hij weet zich te beheerschen.

„Boer, je hebt je goed gehouden," stiet hij tusschen zijn tanden uit, „maar dat met het zwaard was geoorloofd, als je dat maar weet. Dat is gebruik. Maar jij had er geen zwaard. Daaraan heb ik niet gedacht. Maar den volgenden keer zal ik zorgen dat je er een hebt."

„Geef u geen moeite, heer ridder," zeide Hennig. „De volgende maal heb ik mijn Dithmarsche strijdbijl bij mij. En dan zij God u genadig, heer ridder!"

Hij draaide zich om en ging naar de pomp om zich te wasschen.

„Ik moet je spreken," riep de ridder hem heesch achterna. „Kom boven, wanneer je klaar bent."

„Wij hebben elkander niets meer te zeggen, heer ridder," antwoordde Hennig en liet hem staan.

HENRIK HERSE F. C. G.

HET JODENDOM (vervolg)

c) Over den joodschen godsdienst.

De jood is er zich zeer wel van bewust, dat men wegens zijn parasitisme en zijn wezensvreemdheid afwijzend tegenover hem staat. Hij stelt het echter maar al te gaarne voor, als zou hij wegens zijn religie de vijandschap van anderen opwekken. Dat is echter onjuist, want wij bestrijden den jood als zoodanig, ofschoon wij weten, dat voor ons zijn religie volkomen vreemd en onaanvaardbaar is. Alvorens hierop nader in te gaan, willen wij er nog op wijzen, dat er steeds een groot aantal joden was en nog is, dat tot het Christendom overgaat en overging, omdat zij daarin een masker zien, waarachter zij zich beter meenen te kunnen verschuilen en vrijwaren voor bestrijding. **Het doopsel echter verandert niets aan ras of stam!**

Vroeger heeft men daarvan niets willen weten, daarom is het den joden dan ook gelukt als „christenen" zonder al te veel bezwaren zich door een huwelijk in niet-joodsche families binnen te dringen. Dit bevestigt b.v. ook de joodsche prof. Gans, waar hij schrijft: „Doop en kruising hebben geen zin, wij blijven ook in het honderdste geslacht joden net als 3000 jaar geleden. Wij verliezen den reuk van ons ras niet, al worden wij viermaal met anderen gekruist: **er komen altijd jonge joden te voorschijn."**

Omtrent de joodsche religie valt nog het volgende op te merken: De joodsche opvatting van het wezen van God is een geheel andere dan de onze. Voor den jood is God partij bij een contract, die slechts met het joodsche volk een overeenkomst heeft gesloten. Hij belooft hun aardsche dingen: geld en goed, de heerschappij over andere volken, hij veroorlooft hun diefstal, roof en woeker. Hij zegent Jacob, die met behulp van zijn moeder zich tegenover Eran aan zwendel en woeker schuldig maakte, die zijn blindgeworden vader bedroog en Laban op trouwelooze wijze bestal. Tegen den benadeelden Laban echter, die den dief wil vervolgen, uit hij bedreigingen. Jehova staat ook den graanspeculant Jozef trouw ter zijde en roept de joden op, om voor hun uittocht uit Aegypte, het volk wier gastvrijheid zij genoten te ontlasten van gouden en zilveren vaatwerk enz. Zoo wordt hun God tot medeplichtige aan de schanddaden van menschen, die bij de joden voor eerbiedwaardige voorbeelden doorgaan, maar waarin ieder normaal Germaansch mensch met eenig eerbesef slechts misdadi-

gers vermag te zien. In het Godsbegrip van ieder volk weerspiegelt zich diens eigen wezen.

Hier volgen uit den Talmoed en uit den Schoelchan Aroech (dit zijn door rabbijnen vervaardigde toelichtingen op de joodsche wetten) nog eenige uitspraken:

Eén enkele israelitische ziel is in de oogen van God meer waard dan een heel ander volk.

Tusschen joden en niet-joden bestaan geenerlei betrekking; want het vleesch van den niet-jood is dierlijk vleesch (Talmoed Jebamath 98a).

Een niet-jodin moet men slechts als een stuk vee beschouwen (Coschen hamischpad 405).

Verloren goed dat aan een Goy (niet-jood) toebehoort, behoeft men niet terug te geven.

Het bezit van den niet-jood heeft geen meester, en wie er het eerste naar grijpt, zal er recht op hebben.

Tegen Uw broeder zult gij geen woeker bedrijven, maar tegenover de overige menschen op de wereld is alles geoorloofd. Den rechtvaardigen is het toegestaan bedrog te plegen, gelijk Jacob gedaan heeft.

Wie aan een niet-jood verloren goed terug geeft, bedrijft zonde (Maimonides). Het staat vrij de niet-joodsche overheid om den tuin te leiden (Coschen hamischpat 369).

Wanneer men verder verneemt, dat in de Sohar van Moses de Leon Christus aangeduid wordt als een in een mestvaalt begraven hond, dan kan men zich slechts afvragen, wat ware Christenen hierop te zeggen hebben.

Wrijft men nu een jood dergelijke minderwaardigheden onder den neus dan pleegt hij te verklaren, dat het hier om boosaardige vervalschingen gaat.

En toch staan deze fraaiigheden in de „heilige schriften" der joden. Ook de uitvlucht, dat de Talmoed en verdere geschriften van de hand van rabbijnen slechts een overwonnen standpunt uit een ver verleden zouden weergeven en dat zij voor den tegenwoordigen tijd niet meer van kracht zouden zijn, snijdt geen zout. Bij processen (b.v. in Hannover in 1894) hebben de deskundigen en rabbijnen onder eede moeten toegeven, dat de Talmoed ook nu nog als de joodsche zedeleer geldt en dat zij bij iederen geloovigen jood als de rechtsbron bij uitstek doorgaat. De rabbijnen Ismael en Chanbar Ada verklaren zelfs uitdrukkelijk: „De voorschriften van de Talmoed hebben den voorrang **boven** alle andere wetten. Zij zijn van meer belang dan de geboden van Mozes."

Alles bij elkaar genomen zien wij dat er ook wat de geloofs- en zedeleer betreft tusschen Germaan en jood een wijde kloof gaapt. Tenslotte stellen wij vast:

1. Het is niet waar, dat het jodendom eigenlijk maar een religieuze gemeenschap is. Het is veeleer een volk, samengesteld uit rasbestanddeelen, waarvan het karakter duidelijk in zijn religieuze geboden tot uitdrukking komt.
2. Doop en kruising doen het ras niet teniet.
3. Het is joodsch om te denken, dat het jodendom het „uitverkoren volk Gods" zou zijn: een volk dat naar onze begrippen zoo dierlijk-zinnelijk, zoo zielloos-materialistisch en zoo parasitisch is.

B. F. C. G.

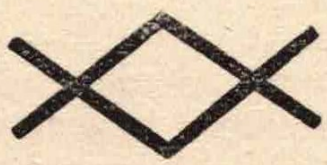

Waarom Sibbe-onderzoek?

De ᛋᛋ beschouwt zich als de Schutz-Staffel van den Führer en van het Nationaal-Socialisme. In den Führer ziet zij de door God gezonden Leider der Germaansche volken, in het Nationaal-Socialisme de idee, waardoor hij deze volken zal blijven leiden, ook wanneer hij eens zijn leven beëindigd zal hebben. Daardoor is de Führer eeuwig, zoolang zijn idee zal blijven branden in de harten van ᛋᛋ sibben.

Het ligt in onzen aard besloten, dat wij niet tevreden zijn met het najagen van een doel, wat slechts voor ons en onze generatie geldt. De nomade mag zich in zijn streven beperken tot het naastliggende en het tijdelijke, wij Noordrasmenschen blikken verder en het zou voor ons onverdragelijk zijn, indien wij aan onze verantwoordelijkheid een door den tijd gegeven beperking zouden moeten opleggen. Wat onze voorvaderen bouwden, was niet slechts bedoeld voor henzelf. Zij streefden

ernaar eeuwigheidswaarden na te laten. De tragiek is hierbij gelegen in het feit, dat zij op den duur het inzicht verloren, dat al hetgeen wij menschen aan onze kinderen kunnen meegeven aan geld en goederen, aan staatsinrichtingen en kultuurwerken, zijn waarde verliest, indien niet tegelijk hiermee de zuiverheid van het bloed overgaat, want alleen dan zal de nieuwe generatie de werken der vaderen begrijpen en naar eigen aard verder kunnen beheeren, voltooien en voortbouwen.

Vanaf de tweede helft der vorige eeuw zijn in proeftuinen en laboratoria de wetmatigheden der erfelijkheid onderzocht en de gevolgtrekkingen, die zich hieruit op de menschelijke erfleer laten maken, zijn zoo dwingend, dat zij reeds als richtlijnen voor tal van maatregelen kunnen dienen. Daarbij moeten wij echter bedenken, dat onze voorouders, zoolang zij nog in enge verbinding met de natuur leefden, deze grondslagen der vererving reeds lang kenden. Al was deze kennis wellicht minder bewust, zoo handelden zij toch, door een zuiver innerlijk gevoel gedreven, in den zin dezer wetten. Eerst onder den invloed van het humanisme met zijn dwaalleer van gelijkheid en zijn foute meening omtrent den milieu-invloed, werd de mensch van deze richtlijnen losgeslagen. Toch ging bij deze intellectueelen — zoolang zij tenminste van onzen bloede waren — nooit het streven verloren om het volk — of, zooals zij zeiden, de menschheid — omhoog te voeren. Ook zij lieten zich niet beëngen door de tijdelijkheid van het individueele aardsche leven, maar ook zij hielden het oog gericht op de voortdurendheid van dit leven hetwelk zij zich slechts in opgaande richting konden voorstellen. Thans weten wij dat zij dwaalden, wanneer zij op grond van hunne humanistische theorieën meenden, dat zij door te bouwen aan zichzelf, hunne kinderen op de trap der evolutie omhoog konden voeren, m.a.w. dat zij daardoor den erfelijken aanleg hunner kinderen zouden kunnen verbeteren. De natuuronderzoekers hebben het buiten iederen twijfel gesteld, dat eigenschappen, verkregen door opvoeding of door andere milieu-invloeden, slechts aan het individu ten goede komen en niet op zijn kinderen overgaan. Alles wat in den loop van het bestaan verworven werd, gaat dus met den dood van het individu verloren. Slechts de erfelijke aanleg gaat op de kinderen over. Dit alles moge voor menigeen bedroevend schijnen, het is een vaststaand feit, waarmede rekening gehouden moet worden. Het beteekent, dat de weg omhoog voor een volk niet over verbetering

van milieu of opvoeding te bereiken is. De opvoeding enz. is het noodzakelijke middel om uit den **aanwezigen** aanleg alles te halen wat mogelijk is, om die tot volle ontplooiing te brengen. Den aanleg verbeteren kan zij echter niet. Dit kan alleen bereikt worden door die „bloedlijnen", die voor de gemeenschap van waarde zijn, zich zoo ruim mogelijk te doen voortplanten en wel door paring met loten van andere waardevolle sibben. Daarnaast zal aan dragers van in den erfelijken aanleg verankerde ziekten en gebreken geëischt moeten worden, zich van de voortplanting te onthouden.

Dit is een der grondslagen van het nationaal-socialisme, misschien wel de belangrijkste, daar het hier gaat om het allerhoogste, namelijk om het behoud en de verbetering der eeuwige erfwaarden van ons ras. Dat de ᛋᛋ op grond van de zichzelf opgelegde doelstelling hier vóór moet gaan, spreekt vanzelf en het ligt dus in de logische ontwikkeling, dat de ᛋᛋ de beste sibben van het volk in hare rijen poogt te vereenigen. Indien er verder naar gestreefd wordt, dat de zoo uitgezochte mannen zich slechts vereenigen met vrouwen, die aan dezelfde eischen voldoen en die daarenboven bereid zijn aan hun volk een talrijke nakomelingschap te schenken, dan zal het volk werkelijk omhooggevoerd worden.

Uit dit oogpunt dient de ᛋᛋ-man het onderzoek naar zijn afstamming en het onderzoek naar zijn erfgezondheid te bezien. In de eerste plaats is dit onderzoek voor hem van direkt belang, omdat op grond hiervan moet worden uitgemaakt, of zijn bloed inderdaad goed genoeg is voor de opname in de gemeenschap der ᛋᛋ. Maar het belang van dezen maatregel rijkt veel verder. Het vestigt de aandacht van breede lagen van ons volk wederom op dit punt, waarvan het de waarde hoogstens nog in het onderbewustzijn erkent. Wanneer wij onszelf beperkingen opleggen in onzen teeltkeuze, in dier voege, dat wij geen vrouwen willen huwen, die niet van onzen bloede zijn, of die draagsters zijn van erfelijke ontaardingsverschijnselen, dan werkt deze handelswijze zich tot ver buiten onze rijen uit. Dan wekken wij daarmee bij ons volk het door het humanisme in slaap gewiegde rasbewustzijn weder op en wij openen ons volk de oogen voor de waarde van het zuivere bloed, waarin geen ziekte-aanleg is binnengedrongen.

Slechts wanneer wij zelf aldus voorgaan, kunnen wij werkelijk worden tot een ᛋᛋ, een Schutz-Staffel van den Führer en zijn nationaal-socialisme.

L. J. DEL BAERE

SS-Mann **Cornelis Appel**	geb. 28 December 1918 gev. 24-11-1941 bij Anna Marjewka kantoorbediende
SS-Oberschütze **Johan Eriks**	geb. 23 October 1914 gev. 11-2-1942 aan het Oostfront boekdrukker
SS-Mann **Jozef Janssen**	geb. 28 October 1920 vermist 18-11-1941 bij Dopropolje schilder
SS-Mann **Engbert Jonkers**	geb. 22 Juli 1921 gev. 23-11-1941 bij Bolschekrepins- kaja
SS-Mann **Arie Kemp**	geb. 2 Maart 1924 gev. 1-1-1942 aan het Oostfront studeerend
SS-Mann **Eduard Meens**	geb. 30 September 1923 gev. 18-1-1942 aan het Oostfront mijnwerker
SS-Mann **Jacobus Peipelink**	geb. 24 April 1916 vermist 2-8-1941 bij Swerlikow melkersknecht
SS-Mann **Wilhelm Preng**	geb. 20 Mei 1920 gev. 1-7-1941 bij Krzywice boekhouder
SS-Mann **Arnold Smulders**	geb. 29 Februari 1916 gev. 17-11-1941 aan het Oostfront metselaar
SS-Mann **Willem Schouten**	geb. 27 Augustus 1922 gev. 9-11-1941 bij Pegrowski scholier
SS-Mann **Gerard Stein**	geb. 25 Maart 1921 vermist 1-12-1941 bij Anna Mar- jewka machinebankwerker
SS-Sturmmann **Hendrik Wallet**	geb. 10 Februari 1922 gev. 18-12-1941 bij Charkow tuinier

K 2394

Wer seinem Volke so die Treue hielt
soll selbst in Treue nie vergessen sein.

ADOLF HITLER